

อ่านเมื่อวันที่... 23 พย 2565

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๙๖/๒๕๕๘
คดีหมายเลขแดงที่ ต. ๙๙๐/๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๖ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { นางดวงใจ ชาติรินรานนท์ ผู้ฟ้องคดี

นายเทศมนตรีเมืองสุโขทัย - ลก ที่ ๑

นายอำเภอสุโขทัย - ลก ที่ ๒

ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรสุโขทัย - ลก ที่ ๓

ผู้ว่าราชการจังหวัดนราธิวาส ที่ ๔

ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่ ๕

เทศบาลเมืองสุโขทัย - ลก ที่ ๖

กรมการปกครอง ที่ ๗

จังหวัดนราธิวาส ที่ ๘

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ๙ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ อุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองสงขลา คดีหมายเลขดำที่ ๓๖๙/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ๒๐/๒๕๕๘

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและเพิ่มเติมฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีและครอบครัวอาศัยอยู่ที่ บ้านเลขที่ ๙๙ ซอย ๓ ถนนประชาวิวัฒน์ ตำบลสุไหงโก - ลก อำเภอสูไหงโก - ลก จังหวัดนราธิวาส โดยที่บริเวณใกล้เคียงบ้านพักอาศัยของผู้ฟ้องคดีมีสถานบริการและร้านอาหารเปิดให้บริการ หลายแห่ง ซึ่งสถานบริการและร้านอาหารเหล่านั้นได้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญให้แก่ผู้ฟ้องคดี และครอบครัว โดยเปิดเพลงและเล่นดนตรีเสียงดังเกินสมควรตลอดทั้งคืน และเปิดให้บริการ เกินกว่าเวลาที่กฎหมายกำหนด รวมทั้งอาคารสถานประกอบการยังมีการก่อสร้างที่ไม่ถูกต้อง แข็งแรง และไม่ได้มาตรฐาน ทำให้ไม่สามารถป้องกันเสียงไม่ให้เล็ดลอดออกมาภายนอกอาคารได้ อีกทั้งการประกอบกิจการก็ไม่ทราบว่าได้ยินจุดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ ผู้ฟ้องคดี เคยร้องเรียนการก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ซึ่งสถานประกอบการได้มีการลดเสียงที่ดังเกินปกติไปเพียงช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น แต่ปัจจุบัน ได้เกิดเหตุรำคาญดังกล่าวขึ้นอีก ซึ่งเหตุเดือดร้อนรำคาญดังกล่าวเกิดขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง เป็นเวลานาน ก่อให้เกิดปัญหาต่อสุขภาพอนามัยของผู้ฟ้องคดีทำให้มีอาการปวดศีรษะและหู ส่งผลกระทบต่อระบบการได้ยินเสียงของผู้ฟ้องคดีจึงต้องไปพบแพทย์เพื่อรักษาอาการเจ็บป่วย อยู่เป็นประจำ ทั้งยังทำให้ผู้ฟ้องคดีและบุคคลในครอบครัวไม่สามารถดำรงชีวิตได้อย่างปกติสุข เด็กเล็กในบ้านนอนหลับยากหรือหลับไม่ปกติสุข และทำให้เสียสุขภาพจิต จึงนำคดีฟ้องต่อศาล

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๒๕ (๔) หรือมาตรา ๒๘ หรือมาตรา ๔๕ หรือมาตรา ๔๖ และมาตรา ๗๔ หรือบทบัญญัติอื่นแห่งพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ และปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๒๒
๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๑๗ ประกอบมาตรา ๒๘ หรือบทบัญญัติอื่นแห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.๒๕๐๙
๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๓๗๐ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และมาตรา ๖ (๔) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๗ และพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.๒๕๐๙ หรือพระราชบัญญัติอื่น
๔. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ กำกับดูแลและบังคับบัญชาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด
๕. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๙ (๖) แห่งพระราชบัญญัติ การบริหารราชการจังหวัดชายแดนภาคใต้ พ.ศ. ๒๕๕๓

๖. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕...

๖. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย
 ในผลแห่งกระทำดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นเงินจำนวน ๕๐๐ บาท
 ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องขอถอนคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙
 ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ให้การว่า เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๕
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้รับหนังสือของผู้ฟ้องคดีลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๕ ร้องเรียนเกี่ยวกับ
 เหตุเดือดร้อนรำคาญ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงสั่งการเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ มอบหมายให้
 กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม เทศบาลเมืองสุโขทัย - ลก ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่โดยด่วน
 ซึ่งเมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๕ เจ้าพนักงานสาธารณสุขและเจ้าหน้าที่เทศกิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖
 ได้ออกตรวจสอบและให้คำแนะนำตามแบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติ
 การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แก่เจ้าของร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ ๒ โดยให้ลดระดับความดังของเสียง
 ให้เบาลงและให้ปรับปรุงห้องสถานบริการให้มิดชิด โดยใช้แผ่นฉนวนกันเสียงเพื่อป้องกันเสียงเล็ดลอด
 รบกวนชาวบ้านข้างเคียง ซึ่งปรากฏตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีว่า ร้านที่ก่อเหตุได้ลดเสียงลงแล้ว
 แต่กลับมาดังอีกในภายหลังโดยผู้ฟ้องคดีไม่ได้ร้องเรียนหรือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖
 ทราบเพื่อจะดำเนินการตามมาตรการอันสมควรต่อไป แต่ผู้ฟ้องคดีกลับนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง
 ซึ่งหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ทราบว่าเหตุรำคาญยังคงมีอยู่และได้ตรวจสอบพบว่า
 เสียงนั้นดังเกินกว่าบุคคลปกติจะรับได้แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ก็จะต้องออกคำสั่ง
 ตามกฎหมายให้แก่ไข หรือระงับการก่อให้เกิดความรำคาญนั้นเสีย เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ร้องเรียนหรือ
 แจ้งให้ทราบถึงเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นครั้งใหม่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ก็ย่อมที่ไม่ทราบ
 เหตุเดือดร้อนรำคาญนั้นยังมีอยู่ ประกอบกับตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาร้านอาหารหรือสถานบริการ
 ได้เปิดให้บริการในบริเวณข้างเคียงบ้านของผู้ฟ้องคดีมานานหลายปีแล้ว ไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดร้องเรียนว่า
 สถานบริการดังกล่าวก่อให้เกิดเสียงดังเกินสมควรอันเป็นการรบกวนผู้อื่นแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ จึงไม่อาจทราบถึงความเดือดร้อนของผู้ฟ้องคดีได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้กระทำการตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย แก่ไขเหตุเดือดร้อนรำคาญ
 ด้วยกระบวนการอันสมควรแล้ว จึงไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหายตามที่ผู้ฟ้องคดีเรียกร้องมาแต่อย่างใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า สถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙
 บริเวณใกล้เคียงบ้านของผู้ฟ้องคดีที่ได้รับอนุญาตมีจำนวน ๓ แห่ง ได้แก่ ร้านอาหารสุคติริน
 ร้านอาหารลาгуน่า คันทรีคลับ และร้านอาหารริเวียร่า คาเฟ่ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ตรวจสอบ
 อย่างต่อเนื่อง และได้มีการจัดทำประกาศเจตนารมณ์บันทึกข้อตกลงความร่วมมือระหว่าง
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กับสถานบริการดังกล่าวในการจัดระเบียบสังคม เมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๕
 เพื่อให้สถานบริการ/สถานประกอบการปฏิบัติตามมาตรการและนโยบายการจัดระเบียบสังคม

/แก้ไขสถานการณ์...

แก้ไขสถานการณ์แพร่ระบาดของยาเสพติด สำหรับสถานประกอบการร้านค้าโอเคซึ่งอยู่ในความดูแลของสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัด ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ในบริเวณดังกล่าวมีจำนวนหลายร้าน อาทิ ร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงและแก้ไขปัญหามาปรากฏตามเอกสารการตรวจแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข และเจ้าหน้าที่เทศกิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๕ แล้ว ส่วนสถานประกอบการร้านค้าโอเคในบริเวณพื้นที่ใกล้เคียง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ตรวจตราและแก้ไขปัญหอย่างต่อเนื่องปรากฏตามเอกสารบันทึกข้อความที่เจ้าหน้าที่ได้ตรวจสอบและรายงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๕ และลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๕ สรุปได้ว่า ศูนย์อำนวยความสะดวกเป็นธรรมชาติอำเภอสุโขทัย - ลก ได้รับเรื่องร้องเรียนกรณีร้านดีดีคาราโอเกะ และร้านน้องปอนด์คาราโอเกะ ซึ่งตั้งอยู่บนถนนประชาวิวัฒน์ ซอย ๒ (ซอยโรงหมู) เปิดเพลงเสียงดังรบกวนมาก เปิดบริการเกินกว่าเวลาที่กำหนด มีการคุยส่งเสียงดังถึงรุ่งเช้าและไม่มีการห้ามหรือติดประกาศห้ามบุคคลที่อายุต่ำกว่า ๑๘ ปี เข้าใช้บริการ ซึ่งเจ้าหน้าที่ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๕ พบว่ามีการกระทำตามที่ร้องเรียน เจ้าหน้าที่จึงสั่งให้ผู้ประกอบการดำเนินการปรับปรุงแก้ไขสถานที่และกำชับให้ผู้ประกอบการปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายด้วย และจากการตรวจติดตามผลการดำเนินการเมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๕ พบว่าทั้งสองร้านได้แก้ไขปรับปรุงตามที่ได้สั่งการแล้วและได้กำชับให้ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดด้วยแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงสั่งให้ยุติเรื่อง นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ นธ ๐๙๑๗/๑๐ ลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๕ แจ้งให้วัฒนธรรมอำเภอสุโขทัย - ลก ในฐานะผู้ควบคุมและออกใบอนุญาตประกอบกิจการร้านค้าโอเคดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงด้วยแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ให้การว่า สถานบริการที่ได้รับอนุญาตและตั้งอยู่ในอำเภอสุโขทัย - ลก มีจำนวน ๑๖ แห่ง แต่ที่ตั้งอยู่บริเวณใกล้บ้านพักอาศัยของผู้ฟ้องคดีมี ๓ แห่ง ได้แก่ ร้านอาหารสุดคีริน ตั้งอยู่ในโรงแรมแกรนด์การ์เดน (อยู่ฝั่งตรงข้ามและเยื้องกับบ้านผู้ฟ้องคดี) ร้านอาหารลาภูน้ำคันทรี่ผับ (อยู่ห่างจากบ้านพักของผู้ฟ้องคดีประมาณ ๓๐ เมตร เปิดให้บริการอาหารเครื่องดื่มและดนตรี) และร้านอาหารริเวียร่า ตั้งอยู่ในโรงแรมริเวียร่า (อยู่ห่างบ้านผู้ฟ้องคดีประมาณ ๑๒๐ เมตร) สถานบริการทั้งสามแห่งอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ ซึ่งอยู่ในความดูแลของอำเภอสุโขทัย - ลก มีการขออนุญาตและประกอบกิจการตามระเบียบ กฎหมาย อย่างถูกต้อง ส่วนสถานประกอบการตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ประเภทคาราโอเกะที่อยู่ในความดูแลของสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาส มี ๓ แห่ง โดยภายหลังการฟ้องคดี สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาส ได้เข้าตรวจสอบสถานประกอบการทั้ง ๓ แห่ง ปรากฏผลตามบันทึกรายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงและการแก้ไขปัญหาลงวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๖ ดังนี้ ๑. ร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์

/ที่ตั้งอยู่...

ที่ตั้งอยู่ในซอย ๔ ถนนเจริญเขต ตำบลสุโขทัย - ลก อยู่ห่างจากบ้านพักอาศัยของผู้ฟ้องคดี ประมาณ ๕๐ เมตร ภายในร้านด้านหน้ามีโซนบริการลูกค้าทั่วไป ด้านหลังมีห้องสำหรับบริการ ลูกค้าไวไฟ ซึ่งผนังห้องติดกับด้านหลังบ้านของผู้ฟ้องคดี เมื่อสอบถามนางประพาพร ใช้ประทุม ผู้รับใบอนุญาต ได้ความว่าอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการให้บริการวีดิทัศน์ไม่สามารถให้บริการได้ เนื่องจากจอภาพโทรทัศน์เสีย และแจ้งว่ามีได้ใช้ห้องดังกล่าวให้บริการลูกค้ามาเป็นเวลากว่า ๓ เดือน สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาสจึงสั่งกำชับไม่ให้ใช้ห้องไวไฟดังกล่าวต่อไปอีก ๒. สถานประกอบการที่ไม่มีป้ายชื่อและไม่ได้ขออนุญาตจำนวน ๒ แห่ง ได้แก่ ร้านให้บริการ ร้องเพลงคาราโอเกะจากตู้หยอดเหรียญโดยไม่มีการจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม มีพื้นที่บริการ ขนาด ๔ x ๔ เมตร ตั้งอยู่ด้านล่างของโรงแรมสี่ไฮเตลที่เลิกกิจการไปแล้ว ห่างจากบ้านพัก ของผู้ฟ้องคดีประมาณ ๑๐๐ เมตร และร้านประกอบการให้บริการร้องเพลงคาราโอเกะ ไม่มีป้ายชื่อร้านอยู่ติดกับโรงแรมสี่ไฮเตล ห่างจากบ้านพักอาศัยของผู้ฟ้องคดีประมาณ ๑๐๕ เมตร มีระบบหรือวัสดุกันเสียงและความสั่นสะเทือน ซึ่งสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาส ได้ชี้แจงและทำความเข้าใจกับผู้ดูแลกิจการทั้ง ๒ แห่ง และสั่งระงับมิให้ดำเนินการกิจการจนกว่า จะได้รับอนุญาตและมีใบอนุญาตถูกต้องแล้ว ๓. ร้านอาหารทวนทอง ซึ่งเป็นสถานบริการ ประเภทร้านอาหาร (ข้าวต้ม) เครื่องดื่มและเล่นดนตรีขับร้องเพลงจากจอคอมพิวเตอร์ โดยไม่มีระบบหรือวัสดุป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือน เมื่อมีการขับร้องเพลงจะทำให้ เกิดเสียงดังสร้างความรำคาญแก่ผู้อยู่บริเวณใกล้เคียง ซึ่งสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาส ได้ดำเนินการตรวจตรา กำกับ ติดตาม และชี้แจงทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักเกณฑ์เงื่อนไข การขออนุญาตประกอบการตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้ผู้ประกอบการทราบ หากจะให้บริการคาราโอเกะต้องมีระบบหรือวัสดุป้องกันเสียงและ ความสั่นสะเทือน และไม่มีดนตรีเล่นประกอบ ถ้าต้องการเปิดสถานบริการให้ติดต่อสอบถาม และยื่นเรื่องต่อที่ทำการปกครองอำเภอสุโขทัย - ลก นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เห็นว่า อำเภอสุโขทัย - ลก จังหวัดนราธิวาส เป็นอำเภอที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัด มีสถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.๒๕๐๙ และร้านคาราโอเกะ ตามพระราชบัญญัติ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑ ตั้งอยู่จำนวนมาก รวมทั้งที่ตั้งอยู่บริเวณใกล้เคียงกับบ้านพัก ของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๓ แห่ง ซึ่งเป็นสถานบริการที่มีการขออนุญาตโดยถูกต้อง ย่อมที่จะทำให้เกิดปัญหา ดังกล่าวบ้าง แต่จังหวัดและอำเภอ ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก็ได้ตรวจตรา กำกับ ดูแล และบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังและแก้ปัญหาดังกล่าวมาโดยตลอด จนถึงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๖ อนึ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีความเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีจะสามารถฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.๒๕๕๒ ประกอบ พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.๒๕๓๙ ได้ นั้น ต้องเป็นกรณีที่หน่วยงานของรัฐ

โดยเจ้าหน้าที่...

โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐได้กระทำการในทางปกครองหรือมีคำสั่งในทางปกครองอันเป็นการกระทบสิทธิ จึงสามารถฟ้องต่อศาลได้ แต่คดีนี้ผู้ฟ้องคดีมิได้ถูกกระทบสิทธิหรือถูกกระทำในทางปกครอง หรือเป็นผลโดยตรงจากการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐ แต่อาจเป็นความผิดทางละเมิด ในทางแพ่งหรือทางอาญาเท่านั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ให้การว่า หลังจากได้รับหนังสือร้องทุกข์ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๕ ของนายสมภพ ธาตรีรัตนนท์ ในวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๕ ซึ่งร้องทุกข์เกี่ยวกับกรณี สถานบันเทิงเปิดเพลงเสียงดังในยามวิกาล เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงเดินทางไป ตรวจสอบข้อเท็จจริงในพื้นที่ดังกล่าวในวันที่ ๑๑ และวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๕ และได้มี บันทึกลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๕ รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงสรุปว่า กรณีที่ร้องเรียน เป็นกรณีที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ ที่ผู้ร้องได้เคยร้องเรียนไปยัง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ แล้ว ซึ่งอำเภอสุโขทัย - ลก ร่วมกับกองอนามัย และสิ่งแวดล้อมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงและแก้ไขปัญหาดังกล่าวแล้ว โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เชิญผู้ประกอบการร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ คาราโอเกะมาแจ้งข้อร้องเรียน ให้ทราบและให้ปรับปรุงแก้ไข ตลอดจนกำชับให้ถือปฏิบัติตามกฎหมาย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ทราบเรื่องดังกล่าวแล้ว การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นการดำเนินการประสาน การปฏิบัติกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หรือดำเนินการให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพและอำนวยความสะดวก เป็นธรรมชาติให้แก่ผู้ฟ้องคดีไปตามอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๙ (๖) แห่งพระราชบัญญัติ การบริหารราชการจังหวัดชายแดนภาคใต้ พ.ศ.๒๕๕๓ และปัญหาดังกล่าวได้ยุติแล้ว จึงได้มี หนังสือลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ แจ้งผู้ร้องทราบ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ให้การมีสาระสำคัญเป็นไปในทำนองเดียวกันกับคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และให้การเพิ่มเติมว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับแจ้งเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับ สถานบริการเปิดเพลงเสียงดังในยามวิกาล สร้างความเดือดร้อนรำคาญให้กับชาวบ้านแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้นิ่งเฉย โดยได้มีการสั่งการให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามอำนาจ หน้าที่ ทั้งยังมีหนังสือกำชับและสั่งการให้สถานบริการถือปฏิบัติตามนโยบายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และรัฐบาล ในการจัดระเบียบสังคมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการ โดยตรวจตราและกวดขันให้ สถานบริการปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดไม่ได้ปล่อยปละละเลยต่อการปฏิบัติหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดแต่อย่างใด ดังนั้น การกระทำและการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีมูลเหตุที่จะถือได้ว่าเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีและไม่เป็นเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในฐานะหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องร่วมรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้กับผู้ฟ้องคดี แต่อย่างใด

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งเก้าว่า จากสภาพแห่งข้อหา และคำขอบังคับพร้อมข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาแล้ว ผู้ฟ้องคดีประสงค์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งเก้า ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีแต่ละรายปฏิบัติ กรณีจึงเป็นคดีพิพาท เกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด ให้ต้องปฏิบัติ และถือว่าเป็นการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานทางปกครอง ตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๒) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.๒๕๕๒ ศาลปกครองจึงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งคดีนี้ได้ และโดยที่เรื่องที่มีกฎหมายระบุชัดเจนว่าผู้ถูกฟ้องคดีแต่ละรายมีอำนาจหน้าที่เช่นใด และย่อมมีอำนาจหน้าที่โดยตรงตามกฎหมายที่จะดำเนินการได้เลย การแจ้งหรือร้องเรียนจึงเป็นเพียง การอำนวยความสะดวกหรือช่วยเหลือเจ้าหน้าที่เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่โดยครบถ้วนเท่านั้น มิใช่ขั้นตอน ตามที่กฎหมายกำหนดเพื่อเป็นเงื่อนไขการฟ้องคดีแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม ผู้ฟ้องคดีได้เพียรพยายาม ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีทั้งเก้าให้ทราบแล้ว แต่ปรากฏผลว่ามีการแก้ไขปัญหาก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ผู้ฟ้องคดีจึงต้องนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ผู้ฟ้องคดีอยู่อาศัยในพื้นที่ดังกล่าวมานาน หลายสิบปีที่แวดล้อมไปด้วยสถานบริการและร้านอาหารหลากหลายรูปแบบ ซึ่งแต่ละสถานประกอบการ ได้ก่อเหตุรำคาญให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิ้น เมื่อพิจารณาแผนผังที่ตั้งของสถานบริการประกอบ คำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ซึ่งเป็นเอกสารที่สำนักงานวัฒนธรรม จังหวัดนราธิวาสได้จัดทำขึ้น เห็นได้ว่าด้านหลังของร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์อยู่ติดกับบ้านพักของผู้ฟ้องคดี และกลุ่มห้องแถวห้าห้องที่อยู่ถัดออกไปไม่ไกลจากบ้านของผู้ฟ้องคดีเป็นที่ตั้งของร้าน เรือนแก้วและร้านนายบิลลี (มิได้ระบุในแผนผังของสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาส) และถัดจากห้องสุดท้ายของห้องแถวห้าห้องข้ามถนนซอยไปฝั่งตรงข้ามก็จะเป็นที่ตั้งของ ร้านอาหารทวนทอง สถานประกอบการดังกล่าวล้วนก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญให้แก่ผู้ฟ้องคดี และครอบครัวทั้งสิ้น กรณีที่ปรากฏในคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีบางรายว่าร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ ไม่สามารถเปิดให้บริการห้องวีไอพีที่อยู่ติดบ้านผู้ฟ้องคดีได้ นั้น ข้ออ้างดังกล่าวไม่มีหลักประกันได้ว่า จะไม่ก่อเหตุรำคาญแก่ผู้ฟ้องคดี ประกอบกับสภาพของร้านก็ได้มีการป้องกันมิให้มีเสียงเล็ดลอด ออกจากร้านตามมาตรฐานของกรมอนามัย และในการตรวจสอบข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเพียงการสอบถามจากเจ้าของร้านฝ่ายเดียว กรณีที่มีเจ้าของร้านดังกล่าวอ้างว่าเคยมีเรื่อง ชัดแย้งกับผู้ฟ้องคดีเรื่องการซ่อมปรับปรุงหลังคาบ้านพักจนเป็นเหตุให้มีการร้องเรียนเรื่องนี้ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ากรณีดังกล่าวเป็นเหตุอื่นที่จะต้องดำเนินคดีอาญาและคดีแพ่งต่อไป เหตุที่ผู้ฟ้องคดี ไม่ได้ร้องเรียนในเรื่องดังกล่าวมาก่อนทั้งที่สถานบริการข้างต้นเปิดให้บริการมากกว่า ๑๐ ปีแล้วนั้น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีใช้ความอดทนตามวิสัยของคนไทยที่จะอดทนจนถึงที่สุดก่อน แต่เมื่อครอบครัว มีเด็กเล็กเหตุเดือดร้อนรำคาญย่อมส่งผลกระทบต่อสุขภาพของเด็ก กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/อ้างถึง...

อ้างถึงการแก้ปัญหาในรายของร้านดีดีคาราโอเกะ และร้านน้องปอนด์คาราโอเกะ สถานบริการดังกล่าวตั้งอยู่ในซอย ๒ มิใช่ ซอย ๓ ที่เป็นที่ตั้งบ้านพักของผู้ฟ้องคดี และอยู่ห่างไกลกันมาก จึงไม่ใช่เหตุโดยตรงที่ทำให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ แต่หากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งแก่นำมาตราบฐานการจัดการที่ได้ดำเนินการกับร้านทั้งสองดังกล่าวมาดำเนินการกับสถานบริการและร้านอาหารที่อยู่บริเวณใกล้เคียงกับบ้านพักของผู้ฟ้องคดีก็จะเป็นการดีอย่างยิ่ง นอกจากนี้ การที่เจ้าหน้าที่เข้าตรวจสอบสถานประกอบการโดยเปิดเผยย่อมจะไม่ได้รับทราบข้อเท็จจริงที่ถูกต้องสมบูรณ์ จึงควรพิจารณาจากโครงสร้างของอาคารและลักษณะของสถานประกอบการว่าสามารถปิดกั้นเสียงได้เพียงใด รวมถึงพิจารณาจากระยะห่างของสถานที่ตั้ง ลักษณะและสภาพของพื้นที่โดยรวมทั้งหมดประกอบด้วย อีกทั้งการที่กฎหมายเปิดโอกาสให้มีการเปิดสถานบริการได้จนถึงเวลาสองนาฬิกาของวันใหม่ ซึ่งก่อนช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงเวลาพักผ่อนหลับนอนของประชาชนโดยทั่วไป หากมีการเปิดเพลงหรือทำเสียงดังรบกวนและกระทำอย่างต่อเนื่องย่อมเป็นเหตุรำคาญตามกฎหมาย ดังนั้นคำพิพากษาศาลฎีกาที่วินิจฉัยว่า เหตุรำคาญจากเสียงแม้จะดังไม่ถึงเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ แต่หากพิจารณาตามปัจจัยอื่นเช่นระยะเวลาของการก่อเหตุรำคาญตามหลักกัญญาชนย่อมเข้าข่ายเป็นเหตุรำคาญได้ และเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว กรมอนามัยได้ระบุขั้นตอน วิธีการในการแสวงหาข้อเท็จจริงไว้ว่า แนวทางการตรวจวินิจฉัยปัญหาเหตุรำคาญแบ่งเป็น ๔ ขั้นตอน ประกอบด้วย ๑. การสืบค้นข้อมูล ๒. การเตรียมความพร้อมของเจ้าหน้าที่ ๓. การลงพื้นที่เพื่อสอบสวนเหตุรำคาญ และ ๔. การสรุปและแปรผลข้อมูล โดยมีขั้นตอนและวิธีการดำเนินการย่อยๆ อีกหลายประการปรากฏตามเอกสารประกอบคำคัดค้านคำให้การ อนึ่ง ในกรณีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ถูกตั้งขึ้นมาเพื่อคุ้มครองประชาชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่มีระบบการแสวงหาข้อเท็จจริงในเรื่องที่มีการร้องเรียนยังคงรับฟังข้อเท็จจริงจากส่วนราชการเท่านั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มอบหมายให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบไปตรวจสอบแก้ไขปัญหาเหตุรำคาญตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้ว ปรากฏตามเอกสารบันทึกข้อความของนายพินัย ศรีวิสัย ผู้อำนวยการกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมที่ ๒๓๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๖ เรื่อง ขอชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมกรณีร้องเรียนเหตุรำคาญร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ โดยได้มอบหมายให้นายนาสรุติณ ลือแม หัวหน้าฝ่ายบริการสาธารณสุข ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบงานแก้ไขปัญหาเหตุรำคาญ ได้ติดตามผลการแก้ไขปัญหาในเบื้องต้นหลังจากที่ได้ไปแนะนำตักเตือนตามบทบาทของเจ้าพนักงานสาธารณสุข แต่หลังจากได้มีการร้องเรียนในครั้งที่ ๒ ได้ประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนราธิวาส สำนักงานสาธารณสุขอำเภอสุไหงโก - ลก ปลัดอำเภอสุไหงโก - ลก ผู้รับผิดชอบ สำนักงานวัฒนธรรม

/จังหวัดนราธิวาส...

จังหวัดนราธิวาส และสถานีตำรวจภูธรสุโขทัย - ลก ร่วมกันออกตรวจสอบสถานที่ที่ได้รับเรื่องร้องเรียนเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เวลา ๒๑.๐๐ นาฬิกา - ๒๒.๐๐ นาฬิกา โดยดำเนินการดังนี้ (๑) ตรวจสอบวัดระดับเสียง โดยใช้เครื่องวัดระดับเสียงของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนราธิวาส วัดระดับเสียงภายในห้องนอนของบ้านผู้ฟ้องคดีและขอความร่วมมือเจ้าของสถานบันเทิงที่เป็นแหล่งกำเนิดเสียงแต่ละแห่งเปิดเสียงในระดับความดังปกติตามที่เปิดบริการในแต่ละวัน ผลการตรวจวัดและคำนวณระดับเสียง ค่าระดับการรบกวน ๖.๕ เดซิเบลเอ สรุปได้ว่าไม่เป็นเสียงรบกวน (๒) จากการสอบถามบุคคลที่อาศัยอยู่ภายในบ้านผู้ร้องเรียนพบว่า ระดับเสียงในช่วงหลังที่เจ้าหน้าที่ได้ดำเนินการให้คำแนะนำและตักเตือน อยู่ในระดับที่เบาจนกว่าเดิมพอรับได้ (๓) ได้กำชับให้แหล่งกำเนิดเสียงทั้ง ๒ แห่ง คือ ร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์และร้านอาหารทวนทอง ให้ความคุ้มครองระดับความดังของเสียงไม่ให้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ที่อาศัยบริเวณข้างเคียง โดยเฉพาะร้านอาหารทวนทองให้หันลำโพงไปทางทิศอื่น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมว่า เมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๖ ระหว่างเวลา ๒๑.๐๐ นาฬิกา ถึง เวลา ๒๑.๔๕ นาฬิกา นายเมธา สุบิน ปลัดอำเภอ พร้อมเจ้าหน้าที่ได้ออกตรวจสอบสถานบริการ สถานประกอบการคาราโอเกะ และร้านอาหาร (ข้าวต้ม) บริเวณถนนประชาวิวัฒน์ ซอย ๒ และซอย ๓ ได้แก่ ร้านข้าวต้มนายบิลลี่ ร้านข้าวต้มครัวเรือนแก้ว และร้านอาหารทวนทอง เพื่อกวดขันและเน้นย้ำให้สถานประกอบการดังกล่าวถือปฏิบัติตามระเบียบกฎหมายและนโยบายการจัดการจัดระเบียบสังคม และเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ นายพิชิต รุ่งประเสริฐ ปลัดอำเภอ พร้อมด้วยส่วนราชการ สถานีตำรวจภูธรสุโขทัย - ลก สาธารณสุขอำเภอสุโขทัย - ลก เทศบาลเมืองสุโขทัย - ลก วัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาส และเจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัดนราธิวาส ลงตรวจวัดค่าระดับเสียงรบกวนและพบปะพูดคุยกับผู้ฟ้องคดีและครอบครัว ได้รับทราบว่าจะหวังเวลาที่ผ่านมานับแต่มีการฟ้องคดีเสียงดังรบกวนได้ลดน้อยลง คงมีบ้างในบางครั้งเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ประมาณ ๕ - ๑๐ นาที ซึ่งตามเอกสารประกอบคำให้การเพิ่มเติมที่เป็นบันทึกการตรวจวัดเสียงรบกวนจากร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์และร้านอาหารทวนทอง ณ บ้านของผู้ฟ้องคดี ในวันพฤหัสบดีที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ซึ่งตามปกติวันพฤหัสบดีจะมีผู้ใช้บริการมาก แต่เนื่องจากสถานการณ์ความไม่สงบ วันดังกล่าวจึงมีผู้ใช้บริการน้อย โดยทำการตรวจวัดระดับเสียงใน ๓ ระดับ ใน ๓ ช่วงเวลา ได้แก่ ระดับเสียงพื้นฐาน เวลา ๒๑.๑๐ - ๒๑.๑๕ นาฬิกา ระดับเสียงขณะไม่มีการรบกวน เวลา ๒๑.๑๐ - ๒๑.๑๕ นาฬิกา และระดับเสียงขณะมีการรบกวน เวลา ๒๑.๓๐ - ๒๑.๓๕ นาฬิกา ตรวจวัดเสียงรบกวนจากร้านทั้งสองในสถานการณ์จำลองโดยให้ร้านคาราโอเกะทั้งสองแห่งเปิดเพลงและร้องคาราโอเกะเสียงดังตามปกติ ผลการตรวจวัดได้ค่าระดับเสียงพื้นฐาน ๔๙.๖ เดซิเบลเอ ค่าระดับเสียงขณะไม่มีการรบกวน ๕๐.๙ เดซิเบลเอ ค่าระดับเสียงขณะมีการรบกวน ๕๕.๑ เดซิเบลเอ ซึ่งคิดเป็นค่าระดับ

/การรบกวน...

การรบกวนได้ ๖.๕ เดซิเบลเอ และสรุปผลว่าไม่เป็นเสียงรบกวน (ระดับที่จะถือว่าเป็นเสียงรบกวน มีค่ามากกว่า ๑๐ เดซิเบลเอ) ทั้งนี้ บันทึกการตรวจดังกล่าวระบุความเห็นข้อเสนอแนะของเจ้าหน้าที่ว่า ควรกำชับสถานประกอบการทั้งสองแห่งให้ระมัดระวังมิให้เปิดเพลงและร้องคาราโอเกะเสียงดัง จนอาจเป็นเหตุรำคาญแก่ผู้ที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง นอกจากนี้ สำนักงานวัฒนธรรม จังหวัดนราธิวาสได้สั่งการให้ร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ ปิดการใช้บริการห้องวีไอพีโดยถาวร และให้ร้านข้าวต้มทวนทอง แก๊ซปรับปรุงร้านให้อยู่ในระเบียบหลักเกณฑ์ของการขออนุญาตเปิดร้านคาราโอเกะด้วย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ให้การเพิ่มเติมมีสาระเป็นเช่นเดียวกับ คำให้การเพิ่มเติมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มิได้ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้ดำเนินการตามแนวทางการจัดระเบียบสังคมตามนโยบายของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ในการจัดระเบียบสังคมในสถานบริการตามอำนาจหน้าที่อย่างเคร่งครัดแล้ว โดยได้มีคำสั่ง จังหวัดนราธิวาส ที่ ๒๙๔๑/๒๕๕๔ เรื่อง แต่งตั้งคณะทำงานด้านการจัดระเบียบสังคม แบบบูรณาการ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เพื่อดำเนินการตามยุทธศาสตร์ “พลังแผ่นดิน เอาชนะยาเสพติด” ในการแก้ไขปัญหายาเสพติดและจัดระเบียบสังคมของจังหวัดนราธิวาส รวมทั้งมีหนังสือสั่งการให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องและอำเภอทุกอำเภอดำเนินการจัดระเบียบสังคม ให้ครอบคลุมสถานบริการทั้งหมด เพื่อให้สถานบริการปลอดยาเสพติด ไม่เป็นแหล่งมั่วสุม ของเด็กและเยาวชน และกวัดข้นสถานบริการและสถานประกอบการที่มีลักษณะเดียวกับ สถานบริการปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ให้การเพิ่มเติมว่า จากการตรวจสอบข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ขอยืนยันว่าทุกหน่วยงานได้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดแล้วทุกประการ ซึ่งในส่วนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ โดยศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ศดธ.จชต.) เมื่อได้รับหนังสือร้องเรียน ของผู้ฟ้องคดี ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงและประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อันเป็นการ ดำเนินการตามหน้าที่ที่กำหนดในมาตรา ๙ (๖) แห่งพระราชบัญญัติการบริหารราชการในจังหวัด ชายแดนภาคใต้ พ.ศ. ๒๕๕๓ อนึ่ง กรณีที่มีการอ้างในคำฟ้องว่านายสมภพ ธาตรีรานนท์ เป็นผู้รับมอบอำนาจฟ้องคดีแทนผู้ฟ้องคดี แต่ไม่ปรากฏใบรับมอบอำนาจหรือใบมอบฉันทะให้เป็น ผู้ฟ้องคดีแทนอย่างชัดเจน ประกอบกับผู้ฟ้องคดีมิใช่ผู้เยาว์ หรือบุคคลไร้ความสามารถหรือ เสมือนไร้ความสามารถที่นายสมภพจะเป็นผู้แทนโดยชอบธรรม หรือผู้อนุบาล หรือผู้พิทักษ์ ในการดำเนินคดีแทน ทั้งในคำฟ้องมิได้ระบุว่าเป็นผู้ฟ้องคดีแทนใคร การที่นายสมภพ มีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จึงมิใช่ผู้เสียหายที่จะมีอำนาจฟ้องคดีและ คำฟ้องมีลักษณะเคลือบคลุมไม่ชัดเจน

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ประสงค์จะทำคำให้การเพิ่มเติม โดยขอยืนยันคำให้การที่ยื่นต่อศาลแล้ว

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า การตรวจวัดเสียงรบกวนเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เวลา ๒๑.๑๐ นาฬิกา ถึง ๒๑.๑๕ นาฬิกา แม้จะดำเนินการในห้องนอนภายในบ้าน และมีระยะห่างจากสถานที่ก่อเหตุก็ยังมีเสียงรบกวน อีกทั้งการเปิดเสียงดังกล่าวก็ได้เป็นการเปิดเสียงดังเช่นเวลาอื่นที่ได้มีการตรวจวัด แม้ระดับเสียงยังไม่ถึงระดับเป็นเสียงรบกวน แต่การที่สถานที่ดังกล่าวเปิดบริการถึงเวลา ๐๒.๐๐ นาฬิกา ย่อมเป็นการรบกวนอย่างต่อเนื่อง ส่งผลต่อการนอนอย่างแน่นอน โดยเฉพาะผู้รับผลที่เป็นเด็ก ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งหมดมีหน้าที่ในการปกป้องเด็กตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กด้วย นอกจากนี้ ช่วงเวลานอกเหนือจากการตรวจวัดเสียง ปรากฏว่ายังมีเสียงรบกวนเป็นช่วงๆ ดังบ้างค่อยบ้าง บางคืนช่วงหลังเที่ยงคืน ปรากฏเสียงเบสผ่านเครื่องขยายเสียงอันเป็นเสียงที่มีความสั่นสะเทือนตามความหมายของคำตามท้ายประกาศคณะกรรมการควบคุมมลพิษ เรื่อง วิธีการตรวจวัดระดับเสียงพื้นฐาน ระดับเสียงขณะไม่มีการรบกวน การตรวจวัดและคำนวณระดับเสียงขณะมีการรบกวน การคำนวณค่าระดับการรบกวน และแบบบันทึกการตรวจวัดเสียงรบกวน ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ ขอให้ศาลพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งหมดดำเนินการตามกฎหมายโดยให้เจ้าของสถานประกอบการดำเนินการตัดแปลงก่อสร้างอาคารให้ป้องกันเสียงรบกวนเล็ดลอดออกมา โดยเด็ดขาด และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งเก้าติดตามตรวจสอบและใช้อำนาจยับยั้งการรบกวนดังกล่าว

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยรวม ๒ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ผู้รับมอบอำนาจให้ฟ้องคดีนี้ได้รับมอบอำนาจโดยชอบหรือไม่

ประเด็นนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ กล่าวอ้างโต้แย้งในคำให้การเพิ่มเติมว่า คำฟ้องไม่ปรากฏการมอบอำนาจให้นายสมภพ ธาตรีรณานนท์ เป็นผู้ฟ้องคดีแทนอย่างชัดเจนและผู้ฟ้องคดีไม่เป็นผู้อยู่ หรือบุคคลไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถที่นายสมภพเป็นผู้แทน โดยชอบธรรมหรือผู้อนุบาล หรือผู้พิทักษ์ในการดำเนินคดีแทน เมื่อคำฟ้องปรากฏหนังสือมอบอำนาจฉบับลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ โดยผู้ฟ้องคดีมอบอำนาจให้นายสมภพฟ้องคดีต่อศาลและดำเนินการแทนจนคดีถึงที่สุด และปิดอากรแสตมป์ถูกต้อง (เอกสารลำดับที่ ๒/๑ - ๒/๓) ข้อโต้แย้งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงไม่อาจรับฟังเป็นเหตุให้คำฟ้องมิชอบ ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ โต้แย้งว่าคำฟ้องมีลักษณะเคลือบคลุมไม่ชัดเจนเห็นว่า แม้สาระคำฟ้องจะมีลักษณะเป็นเช่นที่โต้แย้งอยู่บ้าง แต่ก็พอเข้าใจได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อน จากการละเลยต่อหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ในการระงับเหตุรำคาญจากเสียงที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ฟ้องคดี อันมีลักษณะเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับ

/การที่...

การที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติและกระทำละเมิดตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ประเด็นที่สอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรหรือไม่ โดยที่เหตุเดือดร้อนรำคาญที่เกิดแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเสียงเพลงและเสียงดนตรีจากสถานบริการและสถานประกอบการร้านอาหารที่มีการให้บริการร้องเพลงคาราโอเกะ กรณีจึงมีปัญหาให้ต้องวินิจฉัยว่า การควบคุม ดูแล และระงับเหตุรำคาญดังกล่าวเป็นอำนาจหน้าที่โดยตรงของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหน่วยงานใด

พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีตามฟ้องเป็นภาระหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนจากการที่มีสถานประกอบการบริเวณใกล้เคียงกับบ้านพักอาศัยของผู้ฟ้องคดีและครอบครัวโดยเปิดเพลงและเล่นดนตรีเสียงดังจนไม่สามารถดำรงชีวิตได้อย่างปกติสุขและก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของผู้ฟ้องคดี ซึ่งก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะนำคดีมาฟ้องต่อศาล นายสมภพ บุตรชายของผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๕ ร้องเรียนไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่ามีสถานบันเทิงที่เปิดให้บริการบริเวณซอย ๔ ถนนเจริญเขตตัดกับซอย ๓ ถนนประชาวิวัฒน์ เปิดเพลงเสียงดังในยามวิกาลและเปิดให้บริการเกินกว่าเวลาที่กำหนด จนก่อความเดือดร้อนรำคาญต่อผู้ฟ้องคดีและประชาชนบริเวณใกล้เคียงโดยเฉพาะเสียงดังจากร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือดังกล่าวในวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๕ และได้สั่งการเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ ให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบข้อเท็จจริง ซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขและเจ้าหน้าที่เทศกิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงในวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๕ สรุปรายงานว่า สถานประกอบการ “เฟิร์ทบาร์เบียร์” ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นแหล่งกำเนิดเสียงรบกวนที่สำคัญมีสภาพอาคารที่ปิดไม่มีดัดเสียงสามารถเล็ดลอดออกไปรบกวนประชาชนได้ จึงได้ตักเตือนและแนะนำให้ลดระดับความดังของเสียงให้เบาลงและให้ปรับปรุงห้องสถานบริการให้มิดชิดโดยใช้แผ่นฉนวนกันเสียงเพื่อป้องกันเสียงไม่ให้เล็ดลอดออกจากรบกวนประชาชนใกล้เคียงได้ ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ยอมรับว่าภายหลังการตรวจสอบสถานที่ของเจ้าหน้าที่ดังกล่าว เสียงดังรบกวนได้เบาลงไปช่วงเวลาหนึ่งแล้วแต่ได้กลับมาดังขึ้นใหม่ และนอกจากการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ แล้ว สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนครราชสีมาได้ออกตรวจสอบข้อเท็จจริงปรากฏตามบันทึกการปฏิบัติหน้าที่ลงวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๖ ว่า บริเวณใกล้เคียงกับบ้านพักอาศัยของผู้ฟ้องคดีมีสถานบริการที่ได้รับอนุญาตเปิดให้บริการอยู่

๓ แห่ง ได้แก่ ร้านอาหารสุตศิริน ที่ตั้งในโรงแรมแกรนด์การ์เดน ร้านอาหารลาลูนาคันทรียัม
ที่ตั้งอยู่ห่างจากบ้านพักของผู้ฟ้องคดีประมาณ ๓๐ เมตร และร้านอาหารริเวียราที่ตั้งอยู่ใน
โรงแรมริเวียราแล้ว ยังมีร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ ที่ตั้งห่างจากบ้านพักของผู้ฟ้องคดีประมาณ ๕๐ เมตร
โดยด้านหลังของอาคารมีห้องสำหรับบริการลูกค้าไวโอพีที่ผนังห้องดังกล่าวติดกับด้านหลัง
ของบ้านพักอาศัยของผู้ฟ้องคดี และยังมีสถานประกอบการที่ให้บริการร้องเพลงประเภท
คาราโอเกะกับตู้เพลงหยอดเหรียญจำนวน ๒ แห่งที่ตั้งห่างจากบ้านพักอาศัยของผู้ฟ้องคดีประมาณ
๑๐๐ เมตร และในห้องแถวห้าห้องที่ไม่ไกลจากบ้านพักอาศัยของผู้ฟ้องคดีมากนักมีร้านจำหน่าย
อาหารและเครื่องดื่ม (ร้านข้าวต้ม) ชื่อร้านนายบิลลีและร้านเรือนแก้ว ซึ่งทั้งสองรายได้มีบริการ
ฟังเพลงและร้องเพลงคาราโอเกะประกอบกิจการโดยไม่ได้รับอนุญาตและไม่มีระบบป้องกันเสียง
ที่อาจก่อความเดือดร้อนรำคาญได้ และถัดจากห้องแถวห้าห้องก็จะเป็นที่ตั้งของร้านอาหารทวนทอง
ที่เปิดจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มพร้อมให้บริการเล่นดนตรีขับร้องเพลงและอ่านเนื้อเพลงจาก
จอคอมพิวเตอร์ เปิดบริการโดยไม่มีระบบหรือวัสดุป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือน เมื่อมี
การขับร้องเพลงจะทำให้เกิดเสียงดังสร้างความรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงได้เช่นกัน
ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ได้บังคับบัญชา
ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สถานีตำรวจภูธรสุโขทัย - ลก สาธารณสุข
อำเภอสุโขทัย - ลก วัฒนธรรมจังหวัด และเจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัดนราธิวาส ได้ตรวจ
สถานประกอบการในบริเวณใกล้กับบ้านพักอาศัยของผู้ฟ้องคดีและตรวจวัดค่าเสียงรบกวน
ในบ้านพักของผู้ฟ้องคดี ช่วงเวลา ๒๑.๑๐ - ๒๑.๑๕ นาฬิกา นานประมาณ ๕ นาที ซึ่งในวันดังกล่าว
มีผู้ใช้บริการน้อยการตรวจวัดจึงมีการสร้างสถานการณ์จำลองโดยให้ร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์
และร้านทวนทองเปิดเพลงและเล่นดนตรีในระดับเสียงดังปกติ ผลการตรวจวัดสรุปว่ามีเสียงรบกวน
คำนวณได้ ๖.๕ เดซิเบลเอ ซึ่งค่าเสียงรบกวนที่จะถือว่าเป็นเสียงรบกวนต้องมีค่ามากกว่า
๑๐ เดซิเบลเอ จึงสรุปว่าไม่เป็นเสียงรบกวน แต่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเสียงดังรบกวนยังคงมีอยู่
และดังอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งโต้แย้งว่าการเข้าตรวจวัดเสียงรบกวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
และคณะ ไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรฐานที่กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุขกำหนด และไม่ได้เข้าตรวจ
ในยามวิกาล รวมทั้งการพิจารณาเสียงรบกวนก็ไม่ได้พิจารณาประกอบกับสภาพแวดล้อมอื่นๆ ด้วย
ซึ่งหากพิจารณาตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ว่าเหตุรำคาญจากเสียงแม้จะดังไม่ถึงเกณฑ์
ตามที่กฎหมายกำหนดไว้แต่หากพิจารณาตามปัจจัยอื่นเช่นระยะเวลาของการก่อเหตุรำคาญ
ตามหลักวิญญูชนยอมเข้าข่ายเป็นเหตุรำคาญได้แล้ว กรณีตามฟ้องย่อมถือว่าเป็นเสียงรบกวนนั้น
พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงมีอำนาจตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ในการห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้
ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะหรือสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วย

/เมื่อข้อเท็จจริง...

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า สถานบริการก่อให้เกิดเสียงดังรบกวนผู้ฟ้องคดีอันเป็นเหตุเดือดร้อนรำคาญที่เกิดขึ้นในเขตพื้นที่ความรับผิดชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ จึงเป็นหน้าที่โดยตรงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ในอันที่จะระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญตามฟ้อง ซึ่งกฎหมายได้บัญญัติวิธีการหรือมาตรการบังคับทางปกครองไว้หลายประการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะสามารถเลือกใช้เพื่อระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญได้ตามความเหมาะสมต่อการก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ ตามนัยมาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติข้างต้น ซึ่งเมื่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขและเจ้าหน้าที่เทคนิคของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตรวจพบว่ามีเหตุรำคาญเกิดขึ้นจริงและมีสาเหตุมาจากอาคารสถานประกอบการปิดไม่มิดชิดหรือไม่มีระบบป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือนอย่างเพียงพอ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้ตักเตือนและแนะนำให้ปรับปรุงสถานที่และปรับปรุงการให้บริการ และเมื่อพบว่าสถานประกอบการมีห้องให้บริการลูกค้าวีไอพีที่มีการให้บริการขับร้องเพลงคาราโอเกะโดยที่ตั้งของห้องอยู่ติดกับกำแพงบ้านของผู้ฟ้องคดีที่อาจก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญให้แก่ผู้ฟ้องคดีก็ได้สั่งให้สถานประกอบการหยุดให้บริการห้องดังกล่าวแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดียังคงยืนยันว่าเสียงดังรบกวนยังคงมีอยู่ต่อเนื่องแม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะอ้างว่าได้มีการติดตาม สอดส่อง ดูแล หรือกวดขันการให้บริการของสถานประกอบการดังกล่าวแล้วก็ตาม แต่ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงให้เป็นที่ประจักษ์ได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ใช้วิธีการหรือมีมาตรการติดตาม ตรวจสอบ เข้มงวด กวดขันอย่างสม่ำเสมอเพียงใด หรือได้เพิ่มมาตรการบังคับทางปกครองประการอื่นๆ ให้มากขึ้น เพื่อให้สถานประกอบการเหล่านั้นไม่ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนได้อีก จึงเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้อำนาจตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๔ ไม่เพียงพอในการระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญให้หมดสิ้นไป ประกอบกับการเข้าตรวจสถานประกอบการในวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้าง นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ให้การรับว่า วันดังกล่าวมีผู้ใช้บริการน้อยและการตรวจวัดค่าระดับเสียงรบกวนเป็นการสร้างสถานการณ์จำลองในช่วงเวลา ๒๑.๑๐ - ๒๑.๑๕ นาฬิกา นานเพียง ๕ นาที และเป็นการสร้างเสียงรบกวนจากแหล่งกำเนิดเสียงเพียงสองแห่งเท่านั้น และเป็นการตรวจวัดเสียงภายหลังที่สถานประกอบการได้มีการปรับปรุงสถานที่ไปบ้างแล้ว แต่ถึงกระนั้นผลการตรวจวัดยังมีค่าระดับเสียงรบกวนอยู่ที่ ๖.๕ เดซิเบลเอ ซึ่งใกล้เคียงกับค่าระดับเสียงรบกวน (๑๐ เดซิเบลเอ) กรณีจึงมีเหตุผลให้เชื่อได้ว่าหากมีผู้เข้าใช้บริการจำนวนมากและสถานประกอบการทุกแห่งเปิดให้บริการและมีการก่อเสียงดังอย่างต่อเนื่องแล้วย่อมต้องก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญให้แก่ผู้ฟ้องคดีอย่างแน่นอน เมื่อการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่มีมาตรการหรือวิธีการในการระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญที่เพียงพอในอันที่จะให้พื้นที่ความรับผิดชอบของตนปราศจากเหตุรำคาญดังกล่าว ทั้งเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าพื้นที่ความรับผิดชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังคงมีเหตุเดือดร้อนรำคาญอยู่อย่างต่อเนื่อง

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็สมควรที่จะต้องเพิ่มมาตรการบังคับทางปกครองให้มากขึ้นเป็นลำดับ เพื่อระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญให้หมดสิ้นไป การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังมีได้ดำเนินการมาตรการใดๆ เพิ่มเติมเพื่อให้เหตุเดือดร้อนรำคาญหมดสิ้นไป และเหตุเดือดร้อนรำคาญยังคงมีอยู่แก่ผู้ฟ้องคดี ย่อมต้องถือว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยการปฏิบัติหน้าที่ตามที่พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดให้ต้องปฏิบัติ

ส่วนข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่อ้างว่าเมื่อเจ้าหน้าที่ได้เข้าตรวจสอบสถานประกอบการ ตามที่ได้ร้องเรียนในวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๕ แล้ว ผู้ฟ้องคดีรับว่าเสียงดังที่รบกวนได้ลดระดับ การรบกวนลงไปแล้วแต่ได้กลับมาดังอีกในภายหลัง ซึ่งเหตุเดือดร้อนรำคาญที่กลับมาปรากฏขึ้นใหม่นี้ ผู้ฟ้องคดีมิได้ร้องเรียนหรือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบเพื่อจะดำเนินการ ตามมาตรการอันสมควรต่อไป นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหน้าที่ป้องกัน ดูแล และขจัดเหตุ เดือดร้อนรำคาญในเขตพื้นที่ความรับผิดชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ การที่ผู้ฟ้องคดีแจ้งเหตุเดือดร้อน และร้องเรียนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ ย่อมถือเป็น การแจ้งเหตุหรือให้ข้อมูลเพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติหน้าที่ระงับเหตุแล้ว ประกอบกับข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า พื้นที่ในความรับผิดชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีสถานบริการหลายแห่งที่อาจก่อให้เกิดเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อาศัย ในบริเวณใกล้เคียง ย่อมเป็นหน้าที่ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องตรวจตรา หรือกำหนดวิธีการ หรือมาตรการที่เข้มงวดกวดขันในการติดตาม และสอดส่องดูแลให้มากกว่าปกติทั่วไป เพื่อมิให้มี การกระทำผิดหรือมีการก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญขึ้น ดังนั้น แม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะอ้างว่า ได้มีการดำเนินการเพื่อแก้ไขบรรเทาความเดือดร้อนให้แก่ผู้ฟ้องคดีบ้างแล้วก็ตาม แต่เมื่อ การกระทำดังกล่าวยังไม่เพียงพอที่จะระงับหรือกำจัดเหตุเดือดร้อนรำคาญให้หมดสิ้นไป โดยปรากฏว่ายังมีเหตุเดือดร้อนรำคาญเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็จะต้องเพิ่ม มาตรการบังคับทางปกครองมากกว่าเดิมตามลำดับ อาทิ ออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามผู้หนึ่งผู้ใด มิให้ก่อเหตุรำคาญภายในเวลาที่กำหนด หรือเข้าจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญ เกิดขึ้นในอนาคตอีก การที่ผู้ฟ้องคดีมิได้ร้องเรียนหรือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบเพื่อจะดำเนินการตามมาตรการอันสมควรต่อไป ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวจึงไม่อาจรับฟังเป็นเหตุให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ละเว้นการใช้อำนาจหรือพ้นจากหน้าที่รับผิดชอบที่มีได้

ในส่วนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ นั้น ตามข้อเท็จจริงถือได้ว่าการปฏิบัติหน้าที่รวมทั้งกำกับดูแลส่วนราชการที่เกี่ยวข้องในการแก้ไข ปัญหาความเดือดร้อนของราษฎรเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือป้องกันการกระทำผิดหรือ ฝ่าฝืนกฎหมายตามอำนาจหน้าที่ตามสมควรแล้ว และไม่อาจฟังว่าผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวละเลย

/ต่อหน้าที่...

ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามฟ้อง และในส่วนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ นั้น กรณีความเดือดร้อนของผู้ฟ้องคดีเป็นกรณีของความเดือดร้อนรำคาญอันเกิดจากเสียงตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งกฎหมายกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหน้าที่โดยตรงที่จะควบคุมดูแลไม่ให้เกิดการกระทำผิดกฎหมายดังกล่าวอยู่แล้ว ดังนั้น เมื่อพระราชบัญญัติการบริหารราชการจังหวัดชายแดนภาคใต้บัญญัติบทบาทอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เพียงการประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เมื่อได้รับหนังสือร้องทุกข์จากนายสมภพแล้ว ได้มอบหมายให้เจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบข้อเท็จจริงในพื้นที่และประสานการปฏิบัติงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และได้รับทราบจากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดังกล่าวว่า ได้แก้ไขปัญหาคือเป็นที่ยุติแล้ว ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้ยอมรับในเบื้องต้นแล้วว่าการแก้ปัญหาคือของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองทำให้เสียงดังที่รบกวนได้ลดลงไปแล้ว จึงเห็นว่าการปฏิบัติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดังกล่าวได้กระทำตามอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดไว้แล้ว จึงไม่ถือว่าเป็นการละเลยการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติการบริหารราชการจังหวัดชายแดนภาคใต้ พ.ศ. ๒๕๕๓ แต่อย่างใด

เมื่อข้อเท็จจริงเป็นดังวินิจฉัยข้างต้นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยต่อหน้าที่ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กรณีจึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่าการละเลยต่อหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบในผลแห่งการกระทำละเมิดหรือไม่ เพียงใด เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้รับความเดือดร้อนจากเหตุรำคาญโดยสถานบริการเปิดเพลงและเล่นดนตรีเสียงดังเกินสมควรตลอดทั้งคืน ทำให้เสื่อมต่อสุขภาพอนามัยของผู้ฟ้องคดีและบุคคลในครอบครัวที่มีเด็กเล็กอายุประมาณ ๑ ปี และ ๗ ปี อาศัยร่วมอยู่ด้วย ซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างว่าความเสื่อมของสุขภาพและอนามัยของผู้ฟ้องคดีเริ่มปรากฏอาการโดยมีอาการปวดศีรษะและหูเป็นประจำจนต้องไปพบแพทย์อยู่บ่อยครั้ง และขณะนี้เริ่มมีปัญหาเกี่ยวกับระบบการได้ยินเสียงของผู้ฟ้องคดี ส่วนเด็กเล็กในบ้านมีอาการนอนหลับไม่ปกติสุขและนอนหลับยาก เห็นว่า แม้อาการเสื่อมต่อสุขภาพอนามัยตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างไม่ปรากฏข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานสนับสนุนให้เชื่อได้ว่าเหตุมาจากเหตุรำคาญดังกล่าว แต่เมื่อคำนึงถึงสภาพข้อเท็จจริงแวดล้อมย่อมพอรับฟังได้ว่าเหตุรำคาญที่ก่อโดยสถานบริการย่อมมีผลต่อสุขภาพอยู่ด้วย ดังนั้น เมื่อกรณีเป็นดังวินิจฉัยข้างต้นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยต่อหน้าที่ในการระงับ กำจัด หรือควบคุมเหตุรำคาญตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กรณีจึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กระทำละเมิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดต่อผู้ฟ้องคดีแล้ว สำหรับในส่วนของค่าเสียหายนั้น เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเหตุ

/และผลกระทบ...

และผลกระทบที่ผู้ฟ้องคดีได้รับดังที่กล่าวแล้ว การที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายจากการละเมิดเนื่องจากละเลยต่อหน้าที่เป็นเงินจำนวน ๕๐๐ บาท ย่อมเป็นการเรียกร้องที่สมควรแก่พฤติการณ์ ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ไม่ได้โต้แย้งข้ออ้างดังกล่าวของผู้ฟ้องคดี ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ จึงต้องรับผิดชอบในผลแห่งการกระทำละเมิดจากการละเลยต่อหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยชดใช้เงินจำนวนดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ นั้น เห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยไว้แล้วว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่ได้ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงไม่อาจกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในฐานะหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ในฐานะหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยระงับ กำจัด และควบคุมเหตุรำคาญ และหรือกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคตแก่ผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๕๐๐ บาท โดยให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่คดีถึงที่สุด คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก และคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดี และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้ว โดยได้มอบหมายให้กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมดำเนินการออกตรวจแนะนำให้ร้านเฟิร์ทบาร์เปียร์ลดระดับเสียงให้เบาลงและปรับปรุงห้องในสถานบริการให้มิดชิด โดยใช้ฉนวนป้องกันมิให้เสียงเล็ดลอดรบกวนบ้านข้างเคียง ซึ่งสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ผู้ฟ้องคดีบรรยายฟ้องว่าสถานประกอบการที่เป็นสาเหตุของเสียงได้ลดเสียงลงแล้ว และจากคำให้การเพิ่มเติมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ได้ออกตรวจสถานบริการเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๖ เวลา ๒๑.๐๐ ถึง ๒๑.๔๕ นาฬิกา ซึ่งจากการพูดคุยกับผู้ฟ้องคดีและครอบครัวได้ทราบว่าเป็นช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาเสียงรบกวนได้ลดน้อยลง คงมีบางครั้ง และเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ประมาณ ๕ ถึง ๑๐ นาที และตามบันทึกการตรวจวัดค่าระดับเสียงรบกวนที่บ้านผู้ฟ้องคดีในวันพฤหัสบดีที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ซึ่งได้รับเสียงรบกวนจากร้านเฟิร์ทบาร์เปียร์และร้านทวงทอง โดยทำการตรวจวัดระดับเสียงในสถานการณ์จำลองให้ร้านคาราโอเกะทั้งสองแห่งเปิดเพลง

/และร้องคาราโอเกะ...

และร้องคาราโอเกะเสียงดังตามปกติ ซึ่งแบ่งเวลาตรวจวัดออกเป็น ๓ ช่วงเวลา ได้แก่ ระดับเสียงพื้นฐาน เวลา ๒๑.๑๐ ถึง ๒๑.๑๕ นาฬิกา ระดับเสียงขณะไม่มีการรบกวนเวลา ๒๑.๑๐ ถึง ๒๑.๑๕ นาฬิกา และระดับเสียงขณะมีการรบกวน เวลา ๒๐.๓๐ ถึง ๒๑.๓๕ นาฬิกา ผลการตรวจวัดได้ค่าระดับเสียงพื้นฐาน ๔๙.๖ เดซิเบลเอ ค่าระดับเสียงขณะไม่มีการรบกวน ๕๐.๙ เดซิเบลเอ ค่าระดับเสียงขณะมีการรบกวน ๕๕.๑ เดซิเบลเอ คำนวณเป็นระดับการรบกวนได้ ๖.๕ เดซิเบลเอ จึงสรุปผลว่าไม่เป็นเสียงรบกวน จึงเห็นได้ว่า เสียงที่เกิดจากการเปิดเพลง ไม่เป็นเสียงดังรบกวน โดยถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนรำคาญตามอำนาจหน้าที่แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแต่อย่างใด

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นยกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ว่า เหตุแห่งความเดือดร้อนรำคาญในคดีนี้ เกิดจากการเปิดเพลง ต่อเนื่องทั้งคืนจนนอนไม่หลับ หรือหลับไม่สนิท หรือนอนหลับทั้งที่มีเสียงดังตลอดทั้งคืน ทำให้มีความอ่อนเพลียในตอนเช้า หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีการแก้ไขเยียวยาที่ต้นเหตุ คงไม่มีหลักประกันว่าคืนใดจะมีเสียงเพลงรบกวน และเป็นไปตามความพอใจของเจ้าของสถานบริการที่จะเปิดเพลงดังหรือไม่ ส่วนข้อเท็จจริงในขณะที่มีการตรวจวัดค่าระดับเสียงรบกวน ก็เป็นการตรวจวัดสถานที่บางจุดเท่านั้น นอกจากนี้ ระดับเสียงของการเปิดเพลงในขณะที่ตรวจวัดก็มีไคระดับเสียงของการเปิดเพลงที่มีเสียงรบกวนเป็นอาฉิม และใช้ระยะเวลาตรวจสั้นๆ เท่านั้น อีกทั้ง การตรวจวัดดังกล่าวเป็นการตรวจในช่วงหัวค่ำที่ไม่ใช่ช่วงดึก นอกจากการพิจารณาระดับเสียงแล้ว ต้องพิจารณาว่ามีผลกระทบต่อ การนอนหลับ และการรบกวนการนอนหลับถือว่าเป็นเรื่องร้ายแรง ดังนั้น เหตุเดือดร้อนรำคาญจึงต้องพิจารณาถึงพฤติการณ์ของผู้กระทำและผลของผู้ที่ได้รับความเดือดร้อน รวมทั้งระยะเวลาของการรบกวน เป็นสำคัญด้วย

ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือ และไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำชี้แจงเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีและครอบครัวอยู่อาศัยที่บ้านเลขที่ ๙๙ ซอย ๓ ถนนประชาธิปไตย ตำบลสุไหงโก - ลก อำเภอสุไหงโก - ลก จังหวัดนราธิวาส เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๕ นายสมภพ ธาตรีรานนท์ บุตรชายของผู้ฟ้องคดีมีหนังสือร้องเรียนต่อ

/หน่วยงานราชการ...

หน่วยงานราชการหลายแห่งรวมทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕ เพื่อขอให้แก้ไขปัญหาความเดือดร้อน กรณีที่สถานบันเทิงที่ให้บริการในบริเวณซอย ๔ ถนนเจริญเขต ตัดกับซอย ๓ ถนนประชาวิวัฒน์ เปิดเพลงเสียงดังในยามวิกาลและเปิดให้บริการเกินกว่าเวลาที่กฎหมายกำหนด จนก่อความเดือดร้อนรำคาญให้แก่ประชาชนที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงรวมถึงครอบครัวของผู้ร้องด้วย ซึ่งเสียงดังกล่าวทำให้คนในครอบครัวของผู้ฟ้องคดีไม่สามารถอยู่อาศัยได้อย่างปกติสุข และเด็กเล็กในบ้านไม่สามารถนอนหลับได้ โดยเฉพาะเสียงดังจากร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ ในกรณีดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องตรวจสอบและดำเนินการแก้ไขปัญหา ซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขและเจ้าหน้าที่เทศกิจในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้ร่วมกันออกตรวจสถานประกอบการร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ ในวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ทั้งนี้ร้านดังกล่าวได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้ประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทคาราโอเกะ ตามใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพเลขที่ ๑๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๕ และได้รับการรับรองให้จัดตั้งเป็นสถานที่จำหน่ายอาหาร ประเภทเครื่องดื่ม ตามหนังสือรับรองการแจ้งจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารเลขที่ ๑๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๕ ผลการตรวจของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามแบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ระบุว่า ตรวจพบเสียงดังจากเสียงเพลงคาราโอเกะรบกวนชาวบ้านที่อาศัยอยู่ข้างเคียง เนื่องจากอาคารปิดไม่มิดชิด และได้ให้ข้อเสนอแนะให้ลดระดับเสียงให้เบากว่าเดิมและทำการปรับปรุงห้องสถานบริการให้มิดชิดโดยใช้แผ่นฉนวนกันเสียงป้องกันเสียงเล็ดลอดรบกวนชาวบ้านข้างเคียง ซึ่งเจ้าของสถานประกอบการได้ลงนามรับคำแนะนำดังกล่าว ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งได้รับเรื่องร้องเรียนลักษณะเดียวกัน ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงและมีหนังสือลงวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๕ รายงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ว่า ได้เชิญผู้ประกอบการร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์คาราโอเกะมารับทราบข้อร้องเรียนและดำเนินการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ต่อมา เมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จัดให้มีการลงนามบันทึกข้อตกลงร่วมกันระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กับสถานบริการจำนวน ๓ แห่ง ที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงบ้านพักผู้ฟ้องคดี ได้แก่ ร้านอาหารสุคติริน ร้านอาหารลาลูน่า คันทรีผับ และร้านอาหารริเวียร์คาเฟ่ เพื่อประกาศเจตนารมณ์ว่าสถานบริการจะให้ความร่วมมือกับรัฐบาลในการจัดระเบียบสังคม ตามนโยบายของรัฐบาลเพื่อแก้ไขสถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติด นอกจากนี้ข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงและการแก้ไขปัญหา ลงวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๖ ของสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนครราชสีมาว่า วัฒนธรรมจังหวัดนครราชสีมาได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงปัญหาสถานประกอบการบริเวณใกล้เคียงบ้านพักของผู้ฟ้องคดีที่สร้างความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชน โดยได้ตรวจสอบสถานประกอบการตามพระราชบัญญัติ

/ภาพยนตร์...

ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ประเภทคาราโอเกะที่อยู่ในความดูแลของสำนักงานวัฒนธรรม จังหวัดนราธิวาส จำนวน ๓ แห่ง ได้แก่ ร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ ที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบการ และสถานประกอบการไม่มีชื่อและไม่ได้ขออนุญาตจำนวน ๒ แห่ง โดยเจ้าหน้าที่ของสำนักงาน วัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาสมีคำสั่งให้สถานประกอบการทั้งสามแห่งระงับการดำเนินกิจการ ประเภทคาราโอเกะ และได้แนะนำการประกอบการและชี้แจงทำความเข้าใจให้ปฏิบัติตามกฎหมาย ต่อมา เจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกตรวจสอบสถานบริการเพื่อประกอบการ พิจารณาคำขอต่อใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ เมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๖ ปรากฏตาม เอกสารบันทึกการตรวจว่า ร้านทวนทอง ร้านข้าวต้มครัวเรือนแก้ว และร้านข้าวต้มนายบิลลี่ ได้มีการปรับเปลี่ยนเครื่องเสียงและปรับเปลี่ยนทิศทางของการติดตั้งเครื่องเสียง รวมทั้งประเภท ของเพลงเป็นเพลงช้าและลดระดับความดังของเสียงลงแล้ว จากนั้น วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เจ้าหน้าที่ของส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สถานีตำรวจภูธรสุโงโก - ลก สำนักงานสาธารณสุข อำเภอสุโงโก - ลก สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาส และสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนราธิวาส ได้ร่วมกันออกตรวจสอบสถานประกอบการในพื้นที่ที่มีการร้องเรียนและเจ้าหน้าที่สำนักงานสาธารณสุข จังหวัดนราธิวาสได้ทำการตรวจวัดค่าระดับเสียงรบกวนในบ้านของผู้ฟ้องคดี แต่ในวันดังกล่าว มีผู้มาใช้บริการน้อยเนื่องจากสถานการณ์ความไม่สงบ จึงใช้วิธีการสร้างสถานการณ์จำลอง โดยให้สถานประกอบการร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ และร้านทวนทอง เปิดเพลงและเล่นดนตรี ในระดับเสียงดังตามปกติ และดำเนินการตรวจวัดค่าระดับเสียงดังในช่วงเวลาตั้งแต่เวลา ๒๑.๑๐ ถึง ๒๑.๑๕ นาฬิกา ซึ่งทำการตรวจวัดค่าระดับเสียงใน ๓ ระดับ ได้แก่ ระดับเสียงพื้นฐาน ระดับเสียงขณะไม่มีการรบกวน และระดับเสียงขณะมีการรบกวน สรุปผลการตรวจวัดได้ ค่าเสียงรบกวนที่ ๖.๕ เดซิเบลเอ ซึ่งถือว่าไม่เป็นเสียงรบกวน ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการแก้ไขปัญห สถานบริการก่อเสียงดังรบกวนของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งเก้าได้กระทำเพียงเล็กน้อยเท่านั้น โดยไม่มี หลักประกันใดเลยที่จะประกันได้ว่าเสียงดังรบกวนจะไม่เกิดขึ้นอีก ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้อง ต่อศาลปกครองชั้นต้น ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยระงับ กำจัด และควบคุมเหตุรำคาญ และหรือกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคตแก่ผู้ฟ้องคดี และให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๕๐๐ บาท โดยให้ดำเนินการ ให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วันนับแต่คดีถึงที่สุด คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก และคืนค่าธรรมเนียมศาล ทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดี และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ อุทธรณ์ คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยต่อหน้าที่ที่ต้องควบคุม ดูแล และระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญที่มาจาก สถานประกอบการซึ่งอยู่ใกล้กับบ้านของผู้ฟ้องคดีหรือไม่ และการละเลยต่อหน้าที่ดังกล่าว ถือเป็นการละเมิดแก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม บัญญัติว่า “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า...(๒) นายกเทศมนตรีสำหรับในเขตเทศบาล... มาตรา ๒๕ บัญญัติว่า ในกรณีที่มีเหตุอันอาจ ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุ นั้น ดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ (๑)...(๔) การกระทำใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อม หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ... มาตรา ๒๖ บัญญัติว่า ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ ห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะหรือสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุ รำคาญด้วย ตลอดทั้งการดูแล ปรับปรุง บำรุงรักษา บรรดาถนน ทางบก ทางน้ำ รางระบายน้ำ คู คลอง และสถานที่ต่างๆ ในเขตของตนให้ปราศจากเหตุรำคาญ ในการนี้ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจออกคำสั่ง เป็นหนังสือเพื่อระงับ กำจัดและควบคุมเหตุรำคาญต่างๆ ได้ มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญ ภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใด เพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้น ในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้ วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่ไม่มี การปฏิบัติตามคำสั่ง ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้น และอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญ เกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น วรรคสาม บัญญัติว่า ในกรณีที่ปรากฏต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชน อาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสม กับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน จนกว่าจะเป็น

/ที่พอใจ...

ที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้ มาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจดังต่อไปนี้...(๓) แนะนำให้ผู้ได้รับใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้งปฏิบัติให้ถูกต้องตามเงื่อนไขในใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้งหรือตามข้อบัญญัติท้องถิ่นหรือตามพระราชบัญญัตินี้ มาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้ดำเนินการใดๆ ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่นหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินการนั้น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าผู้ดำเนินการไม่แก้ไข หรือถ้าการดำเนินการนั้นจะก่อให้เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตราย อย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินการนั้นไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้วก็ได้ กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการในการควบคุม สถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๕ ข้อ ๒ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ผู้ดำเนินการในสถานประกอบกิจการประเภทที่ราชการส่วนท้องถิ่นได้ออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องควบคุมและมีผลใช้บังคับในท้องถิ่นนั้นแล้ว ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามกฎกระทรวงนี้ ข้อ ๔ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า สถานประกอบกิจการที่มีอาคาร ต้องเป็นอาคารที่มีความมั่นคง แข็งแรง เหมาะสมที่จะประกอบกิจการที่ขออนุญาตได้ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ข้อ ๑๔ กำหนดว่า สถานประกอบกิจการใดที่การประกอบกิจการอาจก่อให้เกิดมลพิษทางเสียงหรือความสั่นสะเทือน มลพิษทางอากาศ มลพิษทางน้ำ ของเสียอันตราย หรือมีการใช้สารเคมีหรือวัตถุอันตรายจะต้องดำเนินการควบคุมและป้องกันมิให้เกิดผลกระทบจนเป็นเหตุรำคาญหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพของคนงานและผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง มาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า ห้ามผู้ใดจัดตั้งหรือประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ข้อ ๒ ของกฎกระทรวงว่าด้วยการอนุญาตและการประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๒ กำหนดว่า ผู้ใดประสงค์จะจัดตั้งหรือประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาต ต่อนายทะเบียนตามแบบที่นายทะเบียนกลางประกาศกำหนด พร้อมด้วยเอกสารและหลักฐาน ดังต่อไปนี้ (๑) บุคคลธรรมดา... (จ) แบบแปลนแผนผังแสดงพื้นที่ให้บริการของร้านวีดิทัศน์ และรูปถ่ายของร้านวีดิทัศน์ จำนวน ๓ รูป... ข้อ ๑๓ ของกฎกระทรวงว่าด้วยการอนุญาตและการประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๒ กำหนดว่า ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ที่ให้บริการคาราโอเกะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไข ดังต่อไปนี้... (๒) มีระบบหรือวัสดุป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือน

/ไม่ให้เกิน...

ไม่ให้เกินค่าระดับเสียงรบกวนตามที่กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติกำหนด...

เมื่อข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏพยานหลักฐานว่า ผู้ฟ้องคดีและครอบครัวอยู่อาศัยที่บ้านเลขที่ ๙๙ ซอย ๓ ถนนประชาวิวัฒน์ ตำบลสุไหงโก - ลก อำเภอสุไหงโก - ลก จังหวัดนราธิวาส โดยเมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีโดยนายสมภพ ธาตรีรณานนท์ มีหนังสือร้องเรียนต่อหน่วยงานราชการหลายแห่งรวมทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕ เพื่อขอให้แก้ไขปัญหาความเดือดร้อน กรณีที่สถานบันเทิงที่ให้บริการในบริเวณซอย ๔ ถนนเจริญเขต ตัดกับซอย ๓ ถนนประชาวิวัฒน์ โดยเฉพาะเสียงดังจากร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ที่เปิดเพลงเสียงดังในยามวิกาลและเปิดให้บริการเกินกว่าเวลาที่กฎหมายกำหนด จนก่อความเดือดร้อนรำคาญให้แก่ครอบครัวของผู้ฟ้องคดีและประชาชนที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบและดำเนินการแก้ไขปัญหา ซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขและเจ้าหน้าที่เทศกิจในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ร่วมกันออกตรวจสอบสถานประกอบการร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ ในวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๕ โดยร้านดังกล่าวได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทคาราโอเกะ ตามใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพเลขที่ ๑๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๕ และได้รับการรับรองให้จัดตั้งเป็นสถานที่จำหน่ายอาหาร ประเภทเครื่องดื่ม ตามหนังสือรับรองการแจ้งจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร เลขที่ ๑๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๕ ผลการตรวจของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามแบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ระบุว่า ตรวจพบเสียงดังจากเสียงเพลงคาราโอเกะรบกวนชาวบ้านที่อาศัยอยู่ข้างเคียง เนื่องจากอาคารปิดไม่มิดชิด และได้ให้ข้อเสนอแนะให้ลดระดับเสียงให้เบากว่าเดิมและทำการปรับปรุงห้องสถานบริการให้มิดชิดโดยใช้แผ่นฉนวนกันเสียงป้องกันเสียงเล็ดลอดรบกวนชาวบ้านข้างเคียง โดยนางประภาพร ใช้ประทุม เจ้าของสถานบริการได้ลงนามรับคำแนะนำดังกล่าว นอกจากนี้ตามรายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงและการแก้ไขปัญหา ลงวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๖ และตามแบบตรวจติดตามสถานประกอบการร้านวีดิทัศน์ในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๖ (เอกสารท้ายคำให้การเพิ่มเติมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘) ปรากฏว่า วัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาสได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงปัญหาสถานประกอบการบริเวณใกล้เคียงบ้านพักของผู้ฟ้องคดีที่สร้างความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชน โดยได้ตรวจสอบสถานประกอบการตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ประเภทคาราโอเกะที่อยู่ในความดูแลของสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาส จำนวน ๓ แห่ง ได้แก่ ร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ ที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบการ และสถานประกอบการไม่มีชื่อและไม่ได้ขออนุญาต จำนวน ๒ แห่ง โดยกรณี

/ของร้าน...

ของร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ มีระยะทางห่างจากบ้านของผู้ฟ้องคดี ประมาณ ๕๐ เมตร ภายในร้าน ด้านหน้ามีโชนบริการลูกค้าทั่วไป ด้านหลังมีห้องสำหรับบริการลูกค้าไวโอพี จำนวน ๒ ห้อง ซึ่งมีผนังห้องติดกับด้านหลังบ้านของผู้ฟ้องคดี และได้ต่อเติมภายหลังเมื่อได้รับอนุญาตประกอบกิจการเรียบร้อยแล้ว ซึ่งการให้บริการห้องไวโอพีดังกล่าวมิได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขข้อ ๑๓ (๒) ของกฎกระทรวงว่าด้วยการอนุญาตและการประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๒ คือ ไม่มีระบบหรือวัสดุป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือนไม่ให้เกินค่าระดับเสียงรบกวนตามที่กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติกำหนด และ เมื่อสอบถามนางประภาพร ใช้ประทุม ผู้รับใบอนุญาต พร้อมทั้งขอให้เปิดอุปกรณ์วิดิทัศน์ประกอบการให้บริการปรากฏว่าอุปกรณ์ประกอบการให้บริการวิดิทัศน์ไม่สามารถให้บริการได้ เนื่องจากจอภาพโทรทัศน์เสีย ซึ่งนางประภาพรแจ้งให้ทราบว่ามิได้ใช้ห้องไวโอพีดังกล่าวในการให้บริการลูกค้าเป็นเวลา ๓ เดือนแล้ว เจ้าหน้าที่ของสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนครราชสีมาจึงมีคำสั่งให้นางประภาพรหยุดให้บริการห้องบริการลูกค้าไวโอพีดังกล่าวทันที จนกว่าจะดำเนินการให้เป็นไปตามเงื่อนไขข้อ ๑๓ (๒) ของกฎกระทรวงว่าด้วยการอนุญาตและการประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๒ และได้รับอนุญาตให้เพิ่มพื้นที่ให้บริการจากนายทะเบียน นอกจากนี้ เยื้องกับร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ขึ้นไปทางถนนประชาวิวัฒน์ยังเป็นที่ตั้งของร้านทวนทองซึ่งเป็นสถานบริการกึ่งร้านอาหาร ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ และสถานประกอบการประเภทคาราโอเกะ ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้บริการอาหาร เครื่องดื่ม และเล่นดนตรีขับร้องเพลงโดยมีการอ่านเนื้อเพลงจากคอมพิวเตอร์ โดยไม่มีระบบหรือวัสดุป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือน เมื่อให้บริการขับร้องเพลงจะทำให้เสียงดังสร้างความเดือดร้อนรำคาญให้กับบริเวณใกล้เคียง วัฒนธรรมจังหวัดนครราชสีมาซึ่งชี้แจงทำความเข้าใจกับผู้ประกอบการเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การปฏิบัติ เงื่อนไขการขออนุญาตประกอบกิจการตามพระราชบัญญัติดังกล่าว ถ้าต้องการเปิดสถานบริการ ให้ติดต่อสอบถามและยื่นเรื่องต่อที่ทำการปกครองอำเภอสุโขทัย - ลก ต่อมา ในวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๖ เจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกตรวจสอบสถานประกอบการตามบันทึกการออกตรวจสอบสถานบริการคาราโอเกะ ในพื้นที่อำเภอสุโขทัย - ลก ปรากฏว่า ร้านอาหารทวนทองได้ยื่นเอกสารขอเปิดร้านคาราโอเกะกับวัฒนธรรมอำเภอแล้ว และได้ดำเนินการปรับเปลี่ยนทิศทางและระดับเสียงเพื่อลดความรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยรอบข้างแล้ว ส่วนร้านข้าวต้มนายบิลลีและร้านเรือนแก้ว ซึ่งตั้งอยู่ในกลุ่มห้องแถวห้าห้องที่อยู่ถัดจากบ้านของผู้ฟ้องคดีมาทางซอย ๔ ถนนเจริญเขต ได้ดำเนินการเปลี่ยนเครื่องเสียงและเปิดเพลงเป็นเพลงช้าและลดระดับความดังที่ก่อให้เกิดความรำคาญแก่ประชาชนหรือชุมชนแล้ว จากนั้น วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เจ้าหน้าที่ของส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สถานีตำรวจภูธรสุโขทัย - ลก สำนักงานสาธารณสุข

/อำเภอสุโขทัย...

อำเภอสุโขทัย - ลก สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาส และสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนราธิวาส ได้ร่วมกันออกตรวจสถานประกอบการในพื้นที่ที่มีการร้องเรียนและเจ้าหน้าที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนราธิวาสได้ทำการตรวจวัดค่าระดับเสียงรบกวนในบ้านของผู้ฟ้องคดี แต่ในวันดังกล่าวมีผู้มาใช้บริการน้อย จึงใช้วิธีการสร้างสถานการณ์จำลองโดยให้สถานประกอบการร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ และร้านทวนทอง เปิดเพลงและเล่นดนตรีในระดับเสียงดังตามปกติ และดำเนินการตรวจวัดค่าระดับเสียงดังในช่วงเวลาตั้งแต่เวลา ๒๑.๑๐ ถึง ๒๑.๓๕ นาฬิกา ซึ่งทำการตรวจวัดค่าระดับเสียงใน ๓ ระดับ ได้แก่ ระดับเสียงพื้นฐาน ระดับเสียงขณะไม่มีการรบกวน และระดับเสียงขณะมีการรบกวน สรุปผลการตรวจวัดได้ค่าเสียงรบกวนที่ ๖.๕ เดซิเบลเอ ซึ่งถือว่าไม่เป็นเสียงรบกวน เจ้าหน้าที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนราธิวาสจึงมีความเห็น/ข้อเสนอแนะ ควรกำชับสถานประกอบการทั้งสองแห่งให้ระมัดระวังมิให้เปิดเพลงแบะร้องคาราโอเกะเสียงดังจนเป็นเหตุรำคาญแก่ผู้ที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง แต่ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่าเสียงดังรบกวนยังคงมีอยู่และดังอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการเข้าตรวจวัดเสียงรบกวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคณะไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรฐานที่กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุขกำหนด และไม่ได้เข้าตรวจในยามวิกาล รวมทั้งการพิจารณาเสียงรบกวนก็ไม่ได้พิจารณาประกอบกับสภาพแวดล้อมอื่นๆ ด้วย ซึ่งหากพิจารณาตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ว่าเหตุรำคาญจากเสียงแม้จะดังไม่ถึงเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนดไว้แต่หากพิจารณาตามปัจจัยอื่นเช่นระยะเวลาของการก่อเหตุรำคาญตามหลักวิญญูชนยอมเข้าข่ายเป็นเหตุรำคาญได้แล้ว กรณีตามฟ้องยอมถือว่าเป็นเสียงรบกวนนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีอำนาจในการแนะนำหรือห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ก่อเหตุรำคาญในสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุรำคาญ หรือออกคำสั่งห้ามประกอบกิจการบางประเภทในเขตพื้นที่รับผิดชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๒๖ มาตรา ๒๘ มาตรา ๔๔ มาตรา ๔๕ และมาตราอื่นแห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งแม้ว่าคดีนี้จะปรากฏข้อเท็จจริงว่า หลังจากที่ถูกฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๕ ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มอบหมายให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขและเจ้าหน้าที่เทศกิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตรวจสอบข้อเท็จจริงและในวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๕ เจ้าหน้าที่ดังกล่าวได้ออกตรวจสอบข้อเท็จจริงพบว่าร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์เปิดคาราโอเกะเสียงดังรบกวนชาวบ้านที่อาศัยอยู่ข้างเคียง เนื่องจากอาคารปิดไม่มีมิดชิด จึงแนะนำให้เจ้าของร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ลดระดับความดังของเสียงให้เบาลงและทำการปรับปรุงห้องสถานบริการให้มิดชิดโดยใช้แผ่นฉนวนกันเสียงเพื่อป้องกันเสียงเล็ดลอดรบกวนชาวบ้านข้างเคียง และจากผลการตรวจวัดค่าระดับเสียงรบกวนในบ้านของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เวลา ๒๑.๑๐ - ๒๑.๓๕ นาฬิกา จะได้ค่าเสียงรบกวนที่ ๖.๕ เดซิเบลเอ ซึ่งถือว่าไม่เป็นเสียงรบกวนก็ตาม (ระดับที่จะถือว่าเป็นเสียงรบกวนมีค่ามากกว่า

๑๐ เดซิเบลเอ) แต่ข้อเท็จจริงในการตรวจวัดค่าระดับเสียงรบกวนดังกล่าว ก็รับฟังเป็นที่ยุติว่าเป็นการดำเนินการตรวจวัดในวันพฤหัสบดี ซึ่งมีผู้ใช้บริการน้อยกว่าปกติ เนื่องจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ ทั้งยังเป็นการตรวจวัดเสียงโดยจัดทำสถานการณ์จำลองในช่วงเวลาสั้นๆ เท่านั้น นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงจากกรณีที่ห้องสำหรับให้บริการลูกค้าวีไอพี จำนวน ๒ ห้อง ซึ่งมีผนังห้องติดกับด้านหลังบ้านของผู้ฟ้องคดี ไม่สามารถให้บริการได้ก่อนที่วัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาสได้เข้าตรวจสอบในวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๖ เนื่องจากจอภาพโทรทัศน์เสีย เป็นข้อเท็จจริงที่พอแสดงให้เห็นว่า หากเป็นช่วงเวลาที่มีการให้บริการลูกค้าในห้องวีไอพีดังกล่าว และเป็นช่วงเวลาที่อยู่ในสถานการณ์สงบซึ่งมีผู้มาใช้บริการตามปกติด้วยแล้ว ย่อมเป็นที่คาดหมายได้ว่า ค่าระดับเสียงรบกวนจะต้องได้มากกว่าผลการตรวจวัดค่าระดับเสียงรบกวนในบ้านของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ อย่างแน่นอน กรณีนี้จึงไม่สามารถพิจารณาจากผลการตรวจวัดค่าระดับเสียงรบกวนดังกล่าวเพียงอย่างเดียวได้ เมื่อคดีนี้พยานหลักฐานในสำนวนปรากฏว่า หลังจากที่พนักงานสาธารณสุขและเจ้าหน้าที่เทศกิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ให้คำแนะนำเจ้าของร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ลดระดับความดังของเสียงให้เบาลงและทำการปรับปรุงห้องสถานบริการให้มิดชิดโดยใช้แผ่นฉนวนกันเสียงในวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๕ แล้ว ต่อมาเมื่อวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๖ วัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาสได้เข้าตรวจสอบการประกอบกิจการร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ พบว่า ภายในร้านด้านหน้ามีโซนบริการลูกค้าทั่วไป ส่วนด้านหลังเป็นห้องสำหรับให้บริการลูกค้าวีไอพี จำนวน ๒ ห้อง มีผนังห้องติดกับด้านหลังบ้านของผู้ฟ้องคดี ซึ่งห้องวีไอพีดังกล่าวได้ต่อเติมภายหลังจากได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการคาราโอเกะแล้ว และไม่มีระบบหรือวัสดุป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือนแต่อย่างใด โดยผู้รับใบอนุญาตแจ้งว่า เนื่องจากจอภาพโทรทัศน์เสีย จึงไม่สามารถให้บริการห้องวีไอพีดังกล่าวได้เป็นเวลา ๓ เดือนแล้ว เจ้าหน้าที่ของสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาสจึงมีคำสั่งให้ผู้รับใบอนุญาตหยุดให้บริการห้องบริการลูกค้าวีไอพีดังกล่าวทันที และในส่วนของร้านทวนทองซึ่งอยู่เยื้องกับร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์นั้น เป็นร้านให้บริการอาหาร เครื่องดื่ม และเล่นดนตรีขับร้องเพลงโดยมีการอ่านเนื้อเพลงจากคอมพิวเตอร์ โดยไม่มีระบบหรือวัสดุป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือน วัฒนธรรมจังหวัดนราธิวาสจึงได้ชี้แจงให้ผู้ประกอบกิจการเลือกให้บริการอย่างใดอย่างหนึ่งระหว่างการให้บริการคาราโอเกะหรือการเปิดสถานบริการ ข้อเท็จจริงจากการตรวจสอบของวัฒนธรรมจังหวัดในส่วนนี้ จึงแสดงให้เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มอบหมายให้พนักงานสาธารณสุขและเจ้าหน้าที่เทศกิจเข้าตรวจสอบข้อเท็จจริงตามที่ผู้ฟ้องคดีร้องเรียนในวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๕ นั้น เจ้าหน้าที่ดังกล่าวเพียงแต่ได้ให้คำแนะนำแก่เจ้าของร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์โดยให้ลดระดับความดังของเสียงให้เบาลง และทำการปรับปรุงห้องสถานบริการให้มิดชิดโดยใช้แผ่นฉนวนกันเสียง อันเป็นการ

/ดำเนินการ...

ดำเนินการตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เท่านั้น แต่ไม่ปรากฏว่าได้มีการตรวจสอบการประกอบกิจการของร้านทวนทอง และติดตามผลการดำเนินการของร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ในภายหลังแต่อย่างใด จนกระทั่งวัฒนธรรมจังหวัดนครราชสีมา เข้าตรวจสอบในวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๖ จึงพบว่า ห้องสำหรับให้บริการลูกค้าวีไอพี จำนวน ๒ ห้อง ของร้านเฟิร์ทบาร์เบียร์ ซึ่งอยู่ในส่วนหลังร้านของร้านและมีผนังห้องติดกับด้านหลังบ้านของผู้ฟ้องคดีนั้น ไม่มีระบบหรือวัสดุป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือน อันเป็นการประกอบกิจการที่ไม่เป็นไปตามข้อ ๑๔ ของกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการในการควบคุม สถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๕ และข้อ ๑๓ (๒) ของกฎกระทรวงว่าด้วยการอนุญาตและการประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๒ และในส่วนของร้านทวนทอง ที่ประกอบกิจการโดยให้บริการเล่นดนตรีขับร้องเพลงและอ่านเนื้อเพลงจากจอคอมพิวเตอร์ ซึ่งไม่มีระบบหรือวัสดุป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือน ทั้งยังไม่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการ ร้านคาราโอเกะหรือเป็นสถานบริการ กรณีจึงเห็นว่า หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีการตรวจสอบข้อเท็จจริงให้ครบถ้วน และติดตามผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมต้องดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เพื่อให้ผู้ประกอบการแก้ไขหรือปรับปรุงการดำเนินกิจการให้ถูกต้องตามข้อ ๑๔ ของกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการในการควบคุม สถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๕ และข้อ ๑๓ (๒) ของกฎกระทรวงว่าด้วยการอนุญาต และการประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๒ นอกจากนี้ ในส่วนของการให้บริการลูกค้า ในห้องวีไอพีดังกล่าว ยังเป็นการให้บริการนอกเหนือพื้นที่ที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการ ร้านคาราโอเกะ อันเป็นการประกอบกิจการโดยไม่ชอบตามนัยมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติ ภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อ ๒ (๑) (จ) ของกฎกระทรวงว่าด้วยการอนุญาต และการประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตไม่อาจแก้ไขให้ถูกต้องได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหน้าที่ต้องออกคำสั่งให้ผู้ประกอบการปิดให้บริการ ห้องวีไอพีดังกล่าวทันทีที่ตามนัยมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาแบบบันทึกการตรวจเสียงรบกวน เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ประกอบคำให้การเพิ่มเติมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้ว ยังพบว่า แม้เสียงรบกวนในบ้านของผู้ฟ้องคดี จะลดน้อยลงแล้ว แต่ก็ยังคงมีเสียงรบกวนบ้างในบางคืนเป็นช่วงเวลาสั้นประมาณ ๕ นาที ถึง ๑๐ นาที ซึ่งข้อเท็จจริงส่วนนี้สอดคล้องกับข้อโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีและอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเห็นได้ว่า ความดังของเสียงรบกวนที่ผู้ฟ้องคดีได้รับ ย่อมมีความไม่แน่นอน ซึ่งอาจขึ้นอยู่กับจำนวนลูกค้าที่มาใช้บริการและผู้ประกอบการสามารถลดหรือเพิ่มเสียงให้ดังขึ้นได้ จึงจำเป็นต้องมีการจัดทำระบบหรือทำการแก้ไขเพิ่มเติมวิธีในการป้องกันเสียงหรือความสั่นสะเทือน

/ให้มากขึ้น...

ให้มากขึ้นกว่าเดิม หรือใช้มาตรการอื่นในการแก้ไขความเดือดร้อนให้แก่ผู้ฟ้องคดีและผู้อยู่อาศัย
ในบริเวณดังกล่าว ดังนั้น เหตุแห่งความเดือดร้อนหรือเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับซึ่งเป็นมูลเหตุ
แห่งการฟ้องคดีนี้จึงยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่อง และกรณีถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยต่อหน้าที่
ตามที่พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดให้ต้องปฏิบัติ

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยต่อหน้าที่
ที่ต้องควบคุม ดูแล และระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญที่มาจากสถานประกอบการซึ่งอยู่ใกล้กับบ้าน
ของผู้ฟ้องคดีตามที่ได้วินิจฉัยไปแล้วนั้น เป็นการกระทำละเมิดแก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ หากเป็น
การกระทำละเมิดแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี
หรือไม่เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี
แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิด
จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิด
ทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายในผล
แห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีนี้ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงาน
ของรัฐดังกล่าวได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้ เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่าได้รับความเดือดร้อน
จากเหตุรำคาญโดยสถานบริการเปิดเพลงและเล่นดนตรีเสียงดังเกินสมควรตลอดทั้งคืน
ทำให้เสื่อมต่อสุขภาพอนามัยของผู้ฟ้องคดีและบุคคลในครอบครัวซึ่งมีเด็กเล็กอายุประมาณ ๑ ปี
และ ๗ ปี อาศัยร่วมอยู่ด้วย โดยผู้ฟ้องคดีเริ่มปรากฏอาการปวดศีรษะและหูเป็นประจำ จนต้อง
ไปพบแพทย์บ่อยครั้งและเริ่มมีปัญหาที่ระบบการได้ยินเสียง ส่วนเด็กเล็กในบ้านของผู้ฟ้องคดี
มีอาการนอนหลับไม่ปกติสุขและนอนหลับยาก เห็นว่า แม้เหตุเดือดร้อนรำคาญที่เป็นมูลเหตุ
แห่งการฟ้องคดีนี้จะเกิดจากการเปิดเพลงเสียงดังในยามวิกาลของสถานประกอบกิจการ
ที่ตั้งอยู่บริเวณบ้านของผู้ฟ้องคดีก็ตาม แต่การที่ผู้ใดจะประกอบกิจการในพื้นที่ดังกล่าว
ได้โดยเฉพาะร้านอาหารโอเกะจะต้องได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และต้องอยู่ในการ
ควบคุมดูแลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ด้วย ตามกรณีจึงถือว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยต่อหน้าที่
ตามที่กฎหมายกำหนดตามที่ได้วินิจฉัยไปแล้ว ซึ่งมีผลทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนรำคาญ
และได้รับความเสียหายต่อสิทธิในชีวิตร่างกายหรืออนามัยมาอย่างต่อเนื่อง อันเป็นการละเมิด
ต่อผู้ฟ้องคดี ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องรับผิดชอบ
แห่งการกระทำละเมิดจากการละเลยต่อหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเมื่อคดีนี้ศาลปกครองชั้นต้น
กำหนดค่าเสียหายให้ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๕๐๐ บาท โดยผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ มิได้อุทธรณ์คัดค้านจำนวนค่าทดแทนความเสียหายตามคำพิพากษา
ของศาลปกครองชั้นต้นจึงต้องถือว่าค่าเสียหายดังกล่าวเหมาะสมแล้ว

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่
ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยระงับ กำจัด และควบคุมเหตุรำคาญ
และหรือกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคตแก่ผู้ฟ้องคดี และให้
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน จำนวน ๕๐๐ บาท โดยให้ดำเนินการ
ให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วันนับแต่คดีถึงที่สุด คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก และคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมด
แก่ผู้ฟ้องคดี และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗
และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

นายไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวนและ
ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายรัฐกิจ มานะทัต
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด
ช่วยทำงานชั่วคราวในตำแหน่ง

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

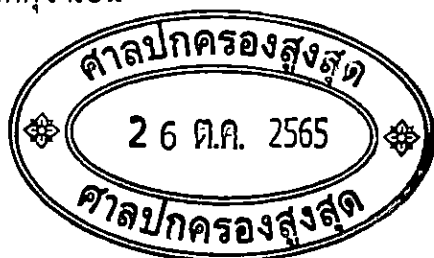
นายประวิทย์ เอื่อนรินทร์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายพงษ์ศักดิ์ กัมพูสิริ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

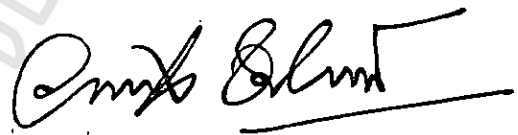
นายสมภพ ผ่องสว่าง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิโรจน์ ธิตา

มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๙๖/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ค. ๘๘๐/๒๕๖๕ ได้ทำคำพิพากษาโดย นายประวิทย์ เอื้อนิรันดร์ ตุลาการศาลปกครองสูงสุด ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา แต่เนื่องจาก นายประวิทย์ เอื้อนิรันดร์ พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๓) ประกอบกับมาตรา ๓๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์)
ประธานศาลปกครองสูงสุด